

Merel De Keyzer

OVER
WEZENLOZE
ZIELEN

Uitgeverij
WillowTreez

Eerste druk 2018
©Merel De Keyzer
©Uitgeverij Willowtreez
Omslagontwerp: Doris Verlinden

ISBN: 978-90-825554-4-8
NUR: 285

www.willowtreez.nl

Er was eens...

... heel erg lang geleden, diep in het Zwarte Woud, een rijke heer wiens hart gehuld ging in schaduwen. Op jonge leeftijd hadden hebzucht en machtswellust hem langzaam verteerd. Hoewel hij alles had wat iemand ooit zou kunnen begeren, verlangde hij steeds naar meer. Uiteindelijk bereikte hij het punt dat hij alles bezat wat mogelijk was, maar hij voelde dat één zaak langzaamaan uit zijn vingers gleed: het leven.

Leven, zijn, bestaan – hij had het nu, maar hij was geen dwaas en wist dat er een dag zou komen dat hij het zou verliezen. De gedachte tergde en kwelde hem en wanhopig ging hij op zoek naar de sleutel tot onsterfelijkheid. Hij reisde tot het uiteinde van de wereld, door wouden en woestijn, over zeeën en bergen. Hij zag duizenden wonderlijkheden, maar tussen alle schoonheid in Gods creatie, vond hij nooit hetgeen waar hij naar hunkerde.

Zijn moed zonk hem in de schoenen en net op het punt dat hij het wilde opgeven, kwam hij hem tegemoet met zoete woorden en gulden beloften. Dit alles zou hij krijgen, maar hij zou een prijs moeten betalen. Iedere volle maan moest hij een onschuldige ziel brengen tot bij het meer en ze aan hem overhandigen.

De dwaze heer stemde in en kreeg waar hij zolang over had gedroomd: een lichaam dat niet verouderde, noch leed onder vormen van verwondingen en geweld. Hij verkeerde in een staat van euforie en verblind door zijn eigen gelukzaligheid, beging hij ook daadwerkelijk de zonden die hij moest uitvoeren om dit geschenk te behouden. Iedere volle maan bracht hij een reine ziel naar het meer en liet haar wegzinken in het ijskoude water.

Op een dag kwam hij een zeer beminnelijk, onschuldig meisje tegen dat hij menige tijd vanaf een afstand had bewonderd. Hij meende liefde voor haar te voelen en vroeg haar ten huwelijk. Maar de bekoorlijke jongeling had de duisternis in zijn wezen opgemerkt en wees hem kil af. Gekrenkt door de weigering, koos hij haar uit als zijn volgende ziel en op de nacht van de volle maan, was zij degene die verdween in het bodemloze meer.

Wat hij niet wist, was dat het meisje de dochter was van een goede fee, die een mensengedaante had aangenomen om één sterfelijk leven te kunnen leiden met de man van wie ze hield. Toen de wind haar toefluisterde wat er met haar dochter was gebeurd, vervloekte ze de heer zodanig: wanneer hij de kleine rivier, die aan haar dochter was toegewijd, zou betreden en oversteken, zou hij voor één dag weer sterfelijk worden.

Toen hij dit, in zijn onwetendheid van de vervloeking die op hem rustte, had gedaan, onthulde de fee aan de bewoners van het naburige dorp wat de heer had gedaan met de beste zielen onder hen. De dorpelingen werden ziedend van woede en zinden erop het kwaad onder hen uit te roeien. Ze trokken naar het kasteel, stormden binnen. De heer was zo overrompeld dat hij niet meteen kon reageren en in zijn moment van aarzelen, staken ze een mes in zijn hart. Hij lachte, tot hij voelde hoe de dood zich over hem ontfermde en het leven voor altijd uit zijn grip gleed.

Men begroef hem in een diep graf, verborgen in het woud, ver weg van zijn kasteel. En tot op deze dag ligt zijn lichaam daar, want hoewel zijn ziel gezonken is tot de duistere onderwereld, heeft zijn lichaam na die ene dag zijn onsterfelijkheid weer op zich genomen.

Dus wees gewaarschuwd voor verlangen naar macht en rijkdom. En begeer nooit het Duivels goed.

Hoofdstuk 1

Het ochtendgloren was voor Sieglinde een mistig en grijs gebeuren. Een zonsopgang met een open hemel vol romantisch gekleurde wolken was een zeldzaam voorkomen in deze streek en mocht dit zeldzaam voorkomen zich eens laten zien, dan was het lastig te bewonderen tussen de dichte kruinen en takken van de bomen. Desondanks hield ze van de ochtend, sterker nog, ze genoot van deze nevelige vroege uren. De regenwolken, de prikkende kou en de ondoordringbare mist waren voor haar betoverend.

Die dag begon in een zachte miezerbui. Zoals gewoonlijk was ze als eerste wakker geworden en had ze maar wat kleine klusjes geklaard: ze had wat van de eieren gekookt die ze iedere drie dagen van de smidsvrouw kregen en om de dag in te leiden was ze het woud ingetrokken tot bij de kleine rivier. Het koele water was zoals ijsmessen in haar gezicht, maar het deed deugd en verhinderde dat ze nog in slaap wilde vallen. Ze veegde de waterdruppels, die aan haar vingers dreigden te vriezen, af aan haar jurk en keek daarna een beetje rond zich heen. Een eenzame vogel verspreidde een sober gefluit door de donkere bomen en de wind deed de bladeren, die zich sterk hielden in de kille herfst, dansen en ritselen.

Hoewel de hemel nu nog grijs was, wist ze dat het een mooie dag zou worden. Dit was namelijk ieder jaar het geval op de dag van het herfstfeest en in Flüstern werden tradities zelden gebroken.

Sieglinde wist dat wanneer ze terug zou keren, de stedelingen druk in de weer zouden zijn met de laatste voorbereidingen: ze zouden taarten aan het bakken zijn, het weinige vuurwerk klaarzetten en de muzikanten - die de meeste dagen van het jaar gewone ambachtslui waren - zouden hun instrumenten weer naar boven halen en kleine melodietjes spelen om de anderen te amuseren tijdens het uitsloven.

Dit feest was een laatste avondmaal, als het ware. De laatste dag van de herfst; het officiële begin van de winter. Vanaf morgen zou het sneeuwen, iets wat ieder jaar gebeurde na het feest. De bewoners van Flüstern hadden een merkwaardig tijdsgevoel.

Ze wist dat ze terug moest, maar ze kon zichzelf niet aanzetten in beweging te komen. Niet dat ze niet hield van het feest; ze had het gevoel te leven in een eeuwige, eindeloze cyclus. En waar die voor haar broers en zussen allemaal kon worden onderbroken, was zij veroordeeld tot het eentonige leven. Voor haar was een huwelijk onmogelijk, waardoor ze dus voor altijd vastzat in het dorp. Ze hield van haar thuis, maar het was een pijnlijk vooruitzicht dat haar leven voor altijd vast zou zitten in dit ritme.

‘Kleine rivier, soms vraag ik me toch af hoe ik het volhoud,’ mompelde ze tegen het water en ze duwde zichzelf overeind.

Terwijl ze met haar versleten laarzen door de natte herfstbladeren slenterde, liet ze haar ogen rond glijden in een zoektocht naar de mooiste gevallen bladeren: haar jongste zusje verzamelde ze als een fanatiekeling. Hetgeen ze in het oog kreeg, was echter geen herfstblad.

Plotseling stond ze recht voor een ruiter, gezeten op een briesend paard met een vacht zwarter dan de donkerste winternacht. Het dier bekeek haar priemend en dreigend. Ze slikte en keek - beangstigd door de wilde blik - maar op naar de ruiter.

Ze had hem nog nooit eerder gezien. Sinds haar tiende had ze nooit meer een vreemde gezien. Flüstern was zo klein, zo afgelegen dat vreemdelingen hier uitzonderlijke zeldzaamheden waren. Misschien had dit haar kunnen intrigeren, maar toen ze hem zag, wist ze meteen dat dit niet de soort man was met wie ze wilde spreken.

Zijn zwarte haar van schouderlengte lag er onhandig bij; hij moest het geregeld uit zijn gezicht wrijven. De lokken, die toch glinsterden in het grijze licht, stonden in contrast met zijn huid, die haast bleker was dan de sneeuw die de streek iedere winter teisterde. Er was geen oneffenheid, geen minuscule fout te bemerken in zijn gezicht. Zijn gelaat was nauwkeurig gevormd met een scherpe kaaklijn, een slanke neus en een paar fijne lippen. Zijn irissen waren haast zo donker als zijn pupillen en keken haar ongegeneerd aan met een blik die autoriteit en irritatie uitstraalde. De lange streep waarin zijn bleke lippen getrokken waren, bevestigde zijn slechte humeur enkel meer.

Sieglinde was geen toonbeeld van geduld en aangezien het er niet op leek dat hij het woord zou nemen, schraapte ze haar keel. ‘Bent u soms verdwaald, meneer?’ Ze stelde de vraag zeer beleefd, want hij

droeg kledij die prijsgaf dat hij beschikte over enige rijkdom in zijn leven. Een zwart vest met een zilveren patroon zat strak rond zijn bovenlichaam en de mouwen waren nauwkeurig gesloten door twee zilveren pinnen in de vorm van rozen. Zijn hoge, bruine laarzen waren vrij van enig vuiltje, evenals zijn zwarte mantel.

De vreemdeling kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Ik weet perfect waar ik ben,’ antwoordde hij laconiek.

Sieglinde kon het niet laten een wenkbrauw op te trekken en nogal ongemakkelijk trok ze haar versleten cape beter rond zich heen. Ze kon niet trouwen, maar dat betekende niet dat een man geen slechte bedoelingen kon hebben ten opzichte van haar.

Wat hij ook van plan was, ze had er ook geen zin in het gesprek heel beschaafd en lief te houden – ze had geen idee wie hij was. Als hij haar niet alleen ging laten, dan wilde ze tenminste een poging doen te weten te komen wat hij hier deed en vanwaar hij kwam. ‘Ah, zo. Maar u woont niet in Flüstern?’

‘Ik woon in de buurt,’ reageerde hij meteen.

Na negentien lentes ergens te hebben gewoond, weet je best wat af van de omstreken. Het dichtstbijzijnde dorp was een dag rijden en een alleenstaande boerderij of herberg was nog verder weg, in welke richting je ook reed. De enige andere plek van beschaving was het kasteel aan de Flüsternsee. Daar woonde de een of andere kasteelheer. Hij was echter niet meer in het openbaar verschenen sinds mensenheugenis. De enige reden dat men wist dat hij bestond, waren twee dames die ieder jaar de inning kwamen doen. Deze man kon de graaf echter niet zijn, hij was veel te jong. Misschien had hij een zoon? Dat leek ook onwaarschijnlijk, dan hadden ze elkaar al eens eerder gezien moeten hebben.

‘Dan bent u op weg naar het dorp, voor het herfstfeest?’ probeerde ze.

Hierop bliksemde de donkere ogen eventjes, voor hij snauwde: ‘Ik zie niet in wie u bent, om zomaar conclusies te trekken over mijn doen en laten.’

Sieglinde tuitte even haar lippen en liet een tactische stilte vallen. ‘Oh, ik ben de laatste persoon die dat zou mogen doen, maar dat hindert mij niet. Vooral omdat ik niet anders kan dan afvragen wie u bent en wat u wilt? Waarom staat u hier nog? Als ik u zo irriteer als u doet uitstralen, meneer, dan kunt u mij toch beter met rust laten?’

De man zijn huid verkleurde naar een boos rood en ze kon zien hoe hij zijn kaken opeenklemde. Ze kon zichzelf wel slaan: dit deed ze altijd. Welke goede wil ze ook had om beleefd te zijn, wanneer iets haar niet aanstond, zei ze dwaze, beledigende zaken. Ach ja, nu kon ze er toch niets meer aan veranderen.

‘Het lijkt mij niet verstandig op zo’n toon te spreken tegen iemand die jij niet kent,’ merkte de vreemdeling op en om zijn meester bij te staan, brieste het zwarte paard eenmaal.

‘Het is niet mijn schuld dat ik u niet ken. U bent duidelijk van goede komaf, maar blijkbaar hebt u toch niet de manieren om u voor te stellen. Sterker nog, ik moest het gesprek beginnen!’

Ze voelde hoe de conversatie uit haar controle viel, hoe het steeds meer een onzinnigheid begon te worden, maar ze had geen zin om haar gedrag aan te passen aan deze man. Wellicht was hij een passerende edelman en zou ze hem toch nooit meer terugzien. Al was dat vooral hetgeen ze hoopte.

‘Iemand van mijn komaf spreekt niet met iemand zoals jij,’ redeneerde de man simpelweg en hij keek opzij alsof daar iets veel interessanter te zien was. ‘Ik heb je nooit gevraagd een gesprek met mij te starten.’

‘Met woorden nee, maar u verscheen uit het niets en staarde mij aan. U wilde duidelijk dat ik iets zei,’ wierp ze koppig tegen.

Toen de man haar terug aankeek, sloeg haar hart een slag over en even dacht ze dat dit het einde voor haar was. De schitteringen van furie die door zijn irissen trokken, joegen haar angst aan en ze had meteen spijt van haar brutaliteit. Ze wist zich echter te verzetten tegen de schrik en besloot dat ze zou proberen beleefder te zijn. Proberen is nog niet slagen.

‘Wat is je naam?’

Ze opende haar mond om te protesteren dat ze die van haar niet hoefde te geven als hij de zijne niet gaf, maar ze drukte haar lippen weer opeen terwijl ze zichzelf liet bedaren. Toch kon ze hem niet zomaar vertellen hoe ze heette. ‘Ik... zeg u adieu, meneer! Een aangename reis voor waar u ook naar op weg bent.’

Ze zette het op een rennen en was blij dat hij haar niet achterna kwam.